

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 65 0 Ps 927904 23 Pž
Sarajevo: 25.09.2025.godine

Kantonalni sud u Sarajevu u vijeću sastavljenom od predsjednika vijeća sudije Jasmine Muratović i sudija Nasihe Feto i Elme Zorabdić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja/protivtuženog Tron Systems d.o.o. S., ulica F. B., S., koje zastupaju punomoćnici Asim Jusić i Džemo Hadžiomeragić, advokati iz Sarajeva, protiv tuženog/protivtužitelja LRC Inženjering d.o.o. S., ulica F. B., koje zastupa Advokatsko društvo Marić & Co d.o.o. i to punomoćnici Branko Marić i Ezmana Turković, advokati iz Sarajeva, radi potraživanja, vrijednost spora 10.001,00 KM, rješavajući po žalbama tužitelja i tuženog, protiv Presude Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 Ps 927904 21 Ps od 09.05.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 25.09.2025. godine, donio je

P R E S U D U

Žalbe se odbijaju kao neosnovane i prvostepena presuda potvrđuje.

Odbija se zahtjev punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom odlučeno je:

Odbija se tužbeni zahtjev kojim je traženo:

„Obavezuje se tuženi LRC INŽENJERING D.O.O. S., da tužitelju TRON SYSTEMS D.O.O. S., isplati finansijsku odštetu od 250.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 01. augusta 2020. godine pa do isplate, sve u roku od 30 dana od dana prijema presude;

Obavezuje se tuženi LRC INŽENJERING D.O.O.SARAJEVO, da tužitelju TRON SYSTEMS D.O.O. S., isplati iznos od 58.012,15 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana 01. augusta 2020. godine pa do isplate, sve u roku od 30 dana od dana prijema presude;

Obavezuje se LRC INŽENJERING D.O.O.S. da tužitelju TRON SYSTEMS D.O.O. S. naknadi troškove parničnog postupka, sve u roku od 30 dana od dana prijema presude.“

Odbija se protivtužbeni zahtjev kojim je traženo:

„Obavezuje se tužitelj Tron Systems d.o.o. S. da tuženom – protivtužitelju LRC Inženjering d.o.o. S. na ime naknade štete isplati iznos od 250.000,00 KM sa zakonskim zateznim kamatama u skladu sa Zakonom o visine stope zakonske zatezne kamate i to počev od dana 01.08.2020. godine do dana isplate i to sve u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja.

Tužitelj je dužan da tuženom – protivtužitelju naknadi troškove parničnog postupka u roku od 30 dana.“

Protiv navedene presude tužitelj i tuženi su uložili žalbe.

Tužitelj žalbu ulaže iz svih razloga predviđenih članovima 208-211. Zakona o parničnom postupku FBiH, s prijedlogom da se Presuda djelomično preinači u stavu I. i usvoji tužbeni zahtjev tužitelja, potvrdi stav II. Presude kojim je odbijen protivtužbeni zahtjev tuženog/protivtužitelja i obaveže tuženi da naknadi troškove postupka, žalbe i sudske takse. Presudu djelomično pobija u dijelu u kojem je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja.

Navodi da je dio presude koji se žalbom pobija suprotan izričitom tekstu Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza između tužitelja i tuženog od 30. novembra 2019. godine i Aneksu Ugovora od 30. marta 2020. godine iz razloga jer je Ugovor i Aneks Ugovora efektivno sličan ugovoru o operativnom lizingu i funkcioniše po principu „plaćaj dok koristiš, prestani da koristiš kad ne plaćaš,” pa tuženi može otkazati Ugovor i Aneks Ugovora, ali onda ne može nastaviti sticati novčanu korist na osnovu otkazanog Ugovora i Aneksa Ugovora, da su tužitelj i tuženi u članu 11. Ugovora izričito ugovorili da je tuženi u slučaju kršenja/nepridržavanja ugovora dužan tužitelju isplatiti finansijsku odštetu u iznosu od 250.000,00 KM i da protivno ovim izričitim odredbama o ugovornoj naknadi štete, sud nalazi da su tužitelj i tuženi ugovorili ugovornu kaznu zbog neispunjenja.

Ističe da je presuda suprotna imperativnim odredbama ZOO i pravu tužitelja na mirno uživanje imovine, da je tuženi u periodu od dvije godine nakon otkaza Ugovora naplatio 331.498,00 KM od klijenata sa liste zajedničkih liste klijenata tužitelja i tuženog, da presudom sud ovlašćuje tuženog da nastavi da neograničeno dugo naplaćuje usluge od klijenata iz zajedničke liste klijenata tužitelja i tuženog bez ikakvih obaveza prema tužitelju.

U žalbi citira pasus drugi na strani 10. Presude i na strani 9-10, pasuse četiri i pet i nalazi da su oba citirana mišljenja u Presudi protivna izričitim odredbama Ugovora, Aneksa Ugovora i ZOO, iz razloga što tuženi može otkazati ugovor ali ne može nastaviti naplaćivati usluge, da su na osnovu Ugovora, tužitelj i tuženi 30. marta 2020. godine sačinili Aneks Ugovora koji je sastavni dio Ugovora i ugovorili u članu 2. stav 3. Aneksa Ugovora da je tužitelj ispunio svoje obaveze tako što je tuženom LRC Inženjering dostavio source code za Business Intelligence softver TRON BIS s pratećom dokumentacijom, u skladu s članom 12. Ugovora, da je članom 3. stav 2. i članom 4. Aneksa Ugovora ugovoreno da će tuženi svoje obaveze prema tužitelju izvršavati u skladu sa članom 11. Ugovora, isplatom 17.5% od iznosa koje tuženi naplati od klijenata koji su navedeni u zajedničkoj listi klijenata.

Ističe da je iz stava 1. citiranih odredbi Ugovora i Aneksa Ugovora očigledno da su tužitelj i tuženi zasnovali trajni dugovinski odnos, da je tužitelj u cjelini ispunio obavezu prema tuženom kroz predaju softvera i liste zajedničkih klijenata tuženom, da tuženi stiče cjelokupni benefit korištenja softvera i naplate usluge od klijenata sa zajedničke liste klijenata i da preuzima obavezu da tužitelju isplaćuje proviziju od 17.5% ukoliko naplati pružanje usluga trećim stranama-klijentima sa zajedničke liste klijenata, uz Ugovorom precizirano vrijeme i način isplate tužitelju, da tuženi ima obavezu prema tužitelju ukoliko i sve dok koristi benefite iz Ugovora i Aneksa Ugovora, te dok naplaćuje usluge od trećih strana- klijenata sa zajedničke liste klijenata.

Nalazi da su navodi suda, da obaveza tuženog dopijeva uplatom iznosa od strane zajedničkih klijenata, a ne na način kako to tužitelj smatra, potpuno suprotni odredbama Ugovora i Aneksa Ugovora, iz razloga jer je tužitelj na dan 30. marta 2023. godine u cijelosti ispunio svoju obavezu prema tuženom, i u cijelosti je dospjela obaveza tuženog prema tužitelju, da je tuženi dužan preuzetu obavezu izvršavati na način i u vrijeme predviđeno članom 3. stav 2. i članom. 4. Aneksa Ugovora i Članom 11. Ugovora .

Navodi da obaveza tuženog prema tužitelju ne može dopijevati uplatom iznosa tuženom od strane klijenata sa zajedničke liste klijenata, da tužitelj nije ni u kakvom odnosu sa klijentima sa zajedničke liste klijenata, da samo tuženi ima odnos sa klijentima sa zajedničke liste klijenata, i ukoliko tuženi naplaćuje usluge od klijenata sa zajedničke liste klijenata, automatski mora ispuniti obavezu plaćanja provizije od 17.5% tužitelju ili druge ugovorene provizije koju je preuzeo potpisivanjem Ugovora i Aneksa Ugovora. Smatra da dužnik uvijek može otkazati ugovor o trajnom dugovinskom odnosu, ali ne može nastaviti sticati benefite iz trajnog dugovinskog odnosa, jer je to protivno načelu jednake vrijednosti davanja i cilju ugovora.

Smatra da je sud na osnovu ispravno utvrđenih činjenica izveo pogrešan zaključak, da je obrazloženje presude kontradiktorno samo sebi i provedenim dokazima, da je iz teksta člana 11. Ugovora vidljivo da su tužitelj i tuženi ugovorili finansijsku odštetu u iznosu od 250.000,00 KM, standardnu ugovornu naknadu štete, na koju se primjenjuju odredbe člana 264. ZOO, po osnovu kojeg tuženi odgovara tužitelju i za štetu za koju inače ne bi odgovarao i da sud arbitrarno primjenjuje član 358. ZOO koji se odnosi na ugovornu kaznu i član 272. ZOO (akcesornost ugovorne kazne).

Zaključuje da je presuda protivna imperativnim normama ZOO i pravu na imovinu tužitelja, jer se tuženi ovlašćuje da neograničeno dugo koristi benefite iz ugovora i aneksa ugovora bez obaveza prema tužitelju.

Ukazuje da sud nije cijenio da je tuženi postupao suprotno imperativnim normama iz člana 12. ZOO (načelo savjesnosti i poštenja), člana 17. ZOO (dužnost ispunjenja obaveza) i člana 18. ZOO načelo pažnje dobrog privrednika), jer je tuženi 30. marta 2020. godine sa tužiteljem potpisao Aneks Ugovora i preuzeo softver i zajedničku listu klijenata, da bi samo četiri mjeseca nakon toga, 01. augusta 2020. godine, otkazao Ugovor i Aneks Ugovora, što ukazuje da tuženi nikada nije ni imao stvarnu namjeru da zasnuje trajni dugovinski odnos i nastavi ispunjavati obaveze iz Aneksa Ugovora, da mu je stvarni cilj bio samo preuzeti softver i klijente tužitelja bez plaćanja provizije tužitelju, da je vještak ekonomske struke utvrdio da je tuženi od otkaza Ugovora u augustu 2020.

godine do vještačenja u martu 2023. od clijenata navedenih na zajedničkoj listi clijenata naplatio iznos od 331.498,00 KM, bez plaćanja provizije tužitelju, i nalazi da je tuženi smatrao da je tužitelj prekršio ugovorne odredbe, tuženi bi raskinuo i Ugovor i Aneks Ugovora i prekinuo saradnju i sa tužiteljem i sa clijentima sa zajedničke liste clijenata. Poziva se na načelo jednake vrijednosti davanja (član 15. ZOO) i pravo tužitelja na mirno uživanje imovine iz člana 1. Protokola broj 1. uz Evropsku Konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama i ističe da je tužitelj u cjelini ispunio svoju obavezu prema tuženom.

Tuženi žalbu ulaže iz svih žalbenih razloga, s prijedlogom da Kantonalni sud u Sarajevu prvostepenu presudu preinači i to u dijelu u kojem je tužena odbijena sa protivtužbenim zahtjevom i da obaveže tužitelja da tuženoj naknadi troškove prvostepenog i drugostepenog postupka.

U obrazloženju žalbe se navodi da je tužitelj dana 01.10.2021.godine podnio tužbu zbog toga šta je tužena otkazala Ugovor o izmirenju međusobnih obaveza od 30.11.2019.g. (Ugovor) i Anks 1 Ugovora o izmirenju obaveza od 30.11.2019.godine i nalazi da je u prvom dijelu presude prvostepeni sud ispravno utvrdio da se radilo o ugovoru na neodređeno vrijeme koji ugovor je tužena imala pravo da otkáže (član 386. stav 6. Zakona o obligacionim odnosima) i ispravno postupio kada je tužitelja odbio sa tužbenim zahtjevom.

U pogledu protivtužbenog zahtjeva, prigovara da prvostepeni sud neosnovano navodi da tužena nije dokazala koje je podatke tužitelj odnosno njegov zakonski zastupnik odao pa je time prekršena odredba o čuvanju poslovne tajne, jer je tužena dokazala (na osnovu dopisa Razvojne banke i dostavljene tenderske dokumentacije) da je uvidom u spis u tenderskom postupku Razvojne banke u julu 2020.godine saradnica tužene utvrdila da zakonski zastupnik tužitelja E. C. se na navedeni tender prijavljuje i sa konkurencijom i to kao njihov konsultant pri čemu kao iskustvo navodi saradnju sa Procredit bankom, Sberbankom BH i ASA bankom, dok su u tom momentu ASA banka, Sberbank H i Procredit banka zajednički clijenti tužitelja i tuženog iz Aneksa i Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza, da Sud zanemaruje član 5. Ugovora o prodaji softvera, a u vezi sa članom 10. Ugovora o izmiranju međusobnih obaveza, a da je tužena dokazala da je podatke o korisnicima zakonski zastupnik E. C. odao konkurenciji kada je navedene naveo kao referencu o svom iskustvu na tenderu Razvojne banke i da je za kršenje ove odredbe Ugovora predviđena odšteta u visini od 250.000,00 KM koju je sud trebao dosuditi tuženoj i da vještak u svom nalazu i mišljenju na stranici 3 navodi da ni Asa banka niti Procredit banka, u godinama 2020. (odmah nakon tendera od 01.08.2020.g.) i 2021.g. (a Asa banka ni u 2022.g.) više nisu clijenti tužene.

Navodi da pored kršenja ove odredbe Ugovora (poslovna tajna) tužena je dokazala da je tužitelj prekršio i odredbu člana 13. Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza, u kojem je navedeno da su ugovorne strane saglasne da tužitelj, vlasnici tužitelja uzimajući u obzir specifičnu djelatnost LRC-a garantuju da neće osnovati ili biti član društva, bilo da je riječ o direktnom ili indirektnom učešću, koji bi po svojoj djelatnosti predstavljalo konkurenciju LRC inženjering odnosno tuženom i da je navedeni događaj u Razvojnoj

banci u koji je bio uključen tadašnji zakonski zastupnik tužitelja (koji je nastupao u svojstvu konsultanta na strani konkurencije) izvršio kršenje i odredaba o zabrani konkurencije iz Ugovora, i u slučaju ovog kršenja u Ugovoru je predviđena odšteta u visini od 250.000,00 KM, a da prvostepeni sud navodi da nije dokazano direktno ili indirektno ušesće u konkurenciji, a da je iz historijskog izvoda za tužitelja vidljivo da je njegov osnivač C. M., da nije sporno da se radi o ocu C. E. ali da je voditelj ukupnog poslovanja, vlasnik društvo pa u pogledu trećih osoba bio C. E..

Navodi da je zakonski zastupnik tužitelja C. E. na tenderu istupio kao konsultant, ali da je on taj koji je imao sve relevantne podatke, on je uposlenik tužitelja za kojeg tužitelj odgovara po principu objektivne odgovornosti za štetu koju E. C. pričinio trećim licima u ovom slučaju tuženog, da je sud trebao dosuditi i ovaj vid ugovorene naknade štete, jer je prekršen član 13. Ugovora i to direktno od zaposlenika tužitelja odnosno od njegovog zakonskog zastupnika za kojeg svi u poslovnom okruženju misle i da je osnivač tužitelja.

U odgovoru na žalbu tužitelj je osporio žalbu kao neosnovanu u cijelosti i predložio da Kantonalni sud u Sarajevu žalbu odbije i u skladu sa žalbom tužitelja prvostepenu presudu preinači, usvoji tužbeni zahtjev tužitelja, potvrdi stav II. Presude kojim je odbijen protivtužbeni zahtjev tuženog, i obaveže tuženog da naknadi troškove sastava odgovora na žalbu.

Nalazeći da je tuženi tužitelju dostavio redovni otkaz (otkaz bez razloga), a ne izjavu o raskidu Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza između tužitelja i tuženog od 30. novembra 2019. godine (Ugovor) i Aneksa Ugovora od 30. marta 2020. godine (Aneks), smatra da je sam tuženi priznao da nije došlo do kršenja Ugovora i Aneksa Ugovora i da je tuženi protivtužbu podnio iz taktičko-procesnih razloga, da nastavi povećavati stečenu novčanu korist naplaćujući usluge od zajedničkih klijenata tužitelja i tuženog bez plaćanja dugovanja prema tužitelju i da je nesporno da je tuženi tužitelju 17. jula 2020. godine dostavio otkaz Ugovora i Aneksa, pozivajući se na član 358. stav 1. ZOO, otkaz bez razloga, da mu nije dostavio izjavu o raskidu Ugovora i Aneksa, niti je od tužitelja potraživao bilo kakvu štetu.

Smatra da bi raskid Ugovora i Aneksa onemogućio tuženog da naplaćuje usluge od klijenata sa zajedničke liste klijenata tužitelja i tuženog koji su navedeni u Prilogu 1. Aneksa, da je sam tuženi kada se pozvao na član 358. stav 1, ZOO i dostavio tužitelju otkaz Ugovora i Aneksa bez razloga potvrdio da tužitelj nije prekršio odredbe Ugovora i Aneksa Ugovora.

Tužitelj je obrazložio da je protivtužba podnesena dvije godine nakon otkaza Ugovora i Aneksa Ugovora, da je sadržaj otkaza Ugovora i Aneksa ugovora od 17. jula 2020. godine suprotan navodima iz protivtužbe, da je otkaz Ugovora i Aneksa Ugovora dat osnovom člana 358. stav 1. ZOO kao otkaz bez razloga, dok se u protivtužbi navodi da je tužitelj prekršio Ugovor i Aneks Ugovora.3.

U odgovoru na žalbu tuženi je u cijelosti osporio navode tužitelja iz žalbe.

Navodi da je primjenjujući odredbu člana 358. Zakona o obligacionim odnosima tuženi otkazao navedeni ugovor i aneks uz primjereni otkazni rok od 10 dana.

da je sud pravilno primijenio članom 358. stav 6. ZOO i član 11. Ugovora o izmirenju obaveza i cijenio da obaveza tuženog dospjeva uplatom iznosa od strane zajedničkih klijenata, a ne na način kako to tužitelj smatra, odnosno obaveza nije dospjela potpisivanjem Ugovora i Aneksa 1 govora.

Poziva se na član 4. Aneksu , da je je među strankama nesporno da je potraživanje do otkaza ugovora plaćeno, da tužitelj zahtjeva isplatu potraživanja dospelog nakon otkaza ugovora, da ovaj dio tužbenog zahtjeva nije osnovan. U odnosu na drugi dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na plaćanje ugovorne kazne sud je također ispravno zaključio da kazne ugovorene zbog "nepridržavanja/kršenja ugovornih obaveza" imaju karakter kazne ugovorene zbog neispunjenja. Tužitelj smatra da je tuženi neplaćanjem iznosa od 17,5 % od naplaćenog iznosa od strane zajedničkih klijenata iz člana 11. Ugovora u vezi s članom 4. Aneksa prekršio odredbe citiranih članova. Prema odredbi člana 270.stav 3. Zakona o obligacionim odnosima, ugovornom kaznom može se bezbjediti ispunjenje nenovčanih obaveza, a novčane obaveze ne mogu da budu obezbjeđene ugovornom kaznom.

Nalazi da je ovaj dio neosnovan jer se ugovorena naknada štete ugovora i proširuje samo za slučaj neispunjenja ugovorenih obaveza, a takvo ugovaranje ne smije biti u suprotnosti sa načelima savjesnosti i poštenja i da se ne radi o tome da tuženi nije ispunio neku od svojih ugovorni obaveza, nego se radi o tome da je ugovor otkazan, a tužitelj potražuje ugovorenu naknadu štete koja je predviđena za neispunjenje ugovornih obaveza. Ugovor je prestao pa samim tim i obaveze i nalazi da je tužitelj mogao samo za vrijeme trajanja ugovora da istakne ovakav zahtjev, ali obzirom da je tuženi uredno ispunjavao svoje ugovorene obaveze takav zahtjev ne bi bio osnovan. Takav zahtjev pogotovo nije osnovan nakon što je ugovor prestao jer su sve ugovorne obaveze od strane tuženog ispunjene.

Smatra da se tužitelj ne može pozivati na operativni lizing, da je tuženi imao opravdan razloga za raskid ugovora sa tužiteljem jer je u julu 2020.g. tuženi prilikom apliciranja na tender kod Razvojne banke uvidom u ponudu konkurencije ustanovio da direktor tužitelja s kim su potpisali navedeni ugovor i aneks ugovora E. C. na tenderu nastupa sa konkurencijom. Tuženi je ugovor raskinuo u augustu nakon što je ugovor od strane tužitelja prekršen u julu 2020.godine. Nalazi da tužitelj neopravdano smatra (i to prvi put u žalbi navodi) da je tuženi mogao otkazati ugovor (cijeli postupak je tvrdio da je otkaz bio nezakonit) ali da nije mogao dalje ispostavljeti fakture „zajedničkim” klijentima, da je ovakva tvrdnja, i neosnovana jer tužitelj u toku postupka nije dokazao koje je to klijente sa liste zajedničkih klijenata upravo on obezbijedio, a koji klijenti su klijenti tuženog, nije tražio niti da vještak izračuna iznose prihoda od klijenata koje je on obezbijedio.

Predlaže da drugostepeni sud žalbu tužitelja odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu u dijelu u kojem je tužitelj odbijen sa tužbenim zahtjevom, uz naknadu troškova sastava odgovora na žalbu.

Ispitujući prvostepenu presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, kao i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku^[1] (u daljem tekstu: ZPP) drugostepeni sud je donio odluku kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalbe su neosnovane.

Prema stanju spisa i utvrđenju prvostepenog suda proizilazi:

-da među parničnim strankama nije sporno da su bile u poslovnom odnosu temeljem Ugovora o prodaji softvera TronBis od 30.11.2015. godine i Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza od 30.11.2019. godine.

-da je Ugovor o prodaji softvera od 30.11.2015. godine zaključen između tužitelja kao prodavca i tuženog kao kupca, da je predmet ugovora kupoprodaja Bis softvera, da je u članu 5. definisano da se ugovorne stranke obavezuju da će sve podatke što ih saznaju ili dobiju u sklopu izvršavanja svoje ugovorne obaveze čuvati kao poslovnu tajnu. Poslovnom tajnom smatrat će se sadržaj ovog ugovora, ugovora o ustupanju, ugovora o saradnji, podaci o korisnicima, dokumentacija za sistem i druga autorska djela,

-da je predmet Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza od 30.11.2019. godine poravnanje ugovornih obaveza između parničnih stranaka, a koje su nastale na osnovu Ugovora o prodaji softvera TronBis potpisanog dana 30.11.2015. godine, Zapisnika sa sastanka održanog 31.05.2019. godine koji se odnosi na definisanje zajedničkih klijenta i raspodjelu sredstava naplaćenih od istih, definisanje zajedničkih troškova te njihova raspodjela, usaglašavanje iznosa koji su po osnovu zajedničkih klijenta trebali biti uplaćeni, da je u članu 10. ugovora definisano da su ugovorne strane saglasne da isplatom iznosa iz člana 4. i 5. Tron Systems d.o.o. se smatra namirenim i da prestaju da teku sva prava i obaveze koje su strane preuzele Ugovorom o prodaji softvera, osim odredbi koje se odnose na poslovnu tajnu kao i na garanciju prodavca, a da u slučaju kršenja obaveze od strane Tron Systems d.o.o. firma LRC Inženjering d.o.o. stiče pravo na finansijsku odštetu u iznosu od 250.000,00 KM, da je u članu 11. definisano da počev od 01.01.2020. godine ugovorne strane su saglasne da prema listi zajedničkih klijenata koja je prilog ovog ugovora počinje primjena novog načina i oblika saradnje na način da se za svaki obnovljeni i naplaćeni ugovor LRC Inženjering d.o.o. obavezuje platiti Tron Systems d.o.o. iznos od 17,5% od uplaćenog iznosa za svaki pojedinačni ugovor odnosno fakturu, da osnov za obračun 17,5% predstavlja uplaćeni, a ne ugovoreni iznos po prijemu uplate na račun LRC Inženjering d.o.o. koji će obavijestiti odgovorno lice u firmi Tron Systems koja će izdati fakturu u vrijednosti od 17,5% naplaćenog iznosa, da u slučaju kršenja ovog člana od strane LRC Inženjering d.o.o. firma Tron Systems d.o.o. stiče prava na finansijsku odštetu u iznosu od 250.000,00 KM,

---

^[1] Službene novine Federacije BiH 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15.

-da je u članu 13. regulisano da su ugovorne strane saglasne da Tron Systems d.o.o., vlasnici Tron Systems d.o.o. uzimajući u obzir specifičnu djelatnost LRC-a garantuju da neće osnovati ili biti član društva, bilo da je riječ o direktnom ili indirektnom učešću koje bi po svojoj djelatnosti predstavljalo konkurenciju LRC Inženjeringu d.o.o., a da u slučaju navedenog kršenja firma LRC Inženjering d.o.o. stiže sva prava na finansijsku odštetu u iznosu od 250.000,00 KM,

-da je Aneksom 1 Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza od 30.03.2020. godine, a nakon sravnjenja obaveza navedeno da su ugovorne strane ispunile svoje obaveze na način da je tuženi izvršio plaćanje određenog iznosa i ispunio svoje obaveze iz člana 4. i 5. Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza, a Tron Systems odnosno tužitelj je izvršio svoju obavezu na način da je tuženom dostavio source code za BisTron kao i prateću dokumentaciju, da su istim Aneksom na osnovu liste zajedničkih klijenata dogovorili početak nove saradnje na način da tužitelj ima pravo na 17,5% uplaćenog iznosa od strane zajedničkih klijenata, a koji su navedeni na listi zajedničkih klijenata,

-da među parničnim strankama nije sporno da je Ugovor iz 2019. otkazan od strane tuženog dana 17.07.2020. godine sa otkaznim rokom od 10 dana, iz razloga jer je tuženi prilikom apliciranja na tender kod Razvojne banke uvidom u ponudu konkurencije ustanovio da direktor Tron Systems d.o.o. nastupa sa konkurencijom,

-da iz Dopisa od 30.07.2020. godine proizilazi da je tužitelj potvrdio prijem otkaza ugovora, te da se ugovor smatra otkazanim sa danom 30.07.2020. godine,

-da iz ponude društva BisNode BH dostavljene u tenderskoj dokumentaciji broj 5971-U-XI/20 i to Aneks 8 ponude proizilazi da je kao osoblje pružaoca usluga Bis Node BH naveden E. C., a koji je zakonski zastupnik tužitelja.

Prvostepeni sud nalazi da je predmet tužbenog zahtjeva isplata iznosa od 250.000,00 KM, koji zahtjev tužitelj temelji na činjenici da je tuženi prekršio odredbe člana 11. Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza, da je neplaćanjem provizije prekršio odredbe zbog čega tužitelj ima pravo na finansijsku odštetu od 250.000,00 KM, a na kojoj odredbi temelji i drugi stav svog tužbenog zahtjeva, odnosno naplatu iznosa od 17,5% za svaki naplaćeni ugovor sa klijentima tuženog za period od 01.08.2020. godine pa do dana vještačenja, a koji iznos je nakon provedenog vještačenja od strane vještaka ekonomske struke opredijelio na iznos od 58.012,15 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 01.08.2020. godine pa do isplate.

Po ocjeni prvostepenog suda, tužbeni zahtjev nije osnovan, nalazeći da kazne ugovorene zbog "nepridržavanja/kršenja ugovornih obaveza" imaju karakter kazne ugovorene zbog neispunjenja. Tužitelj smatra da je tuženi neplaćanjem iznosa od 17,5 % od naplaćenog iznosa od strane zajedničkih klijenata iz člana 11. ugovora iz 2019. u vezi s članom 4. Aneksa iz marta 2020. prekršio odredbe citiranih članova. Sud nalazi da prema odredbi člana 270.stav 3. Zakona o obligacionim odnosima, ugovornom kaznom može se obezbijediti ispunjenje nenovčanih obaveza, a da novčane obaveze ne mogu da budu

obezbjeđene ugovornom kaznom, da u konkretnom slučaju tužitelj zahtjeva isplatu utuženog iznosa na ime ugovorne kazne jer tuženi nije izvršio plaćanje ugovorenog iznosa, da ugovorna kazna ne može biti ugovorena za novčane obaveze i da tužbeni zahtjev u tom dijelu nije osnovan. Nalazi i da prema odredbi člana 272. ZOO-a ugovorna kazna zbog svoje akcesorne prirode dijeli pravnu sudbinu obaveze na čije se obezbjeđenje odnosi, da se shodno tome gasi prestankom ugovora, te posmatrajući kroz otkaz trajnog ugovora gdje povjerilac ima pravo da zahtjeva od dužnika ono što je dospjelo prije nego što je obaveza prestala protekom roka ili otkazom, sud cijeni da je i iz ovog osnova potraživanje tužitelja u iznosu od 250.000,00 KM neosnovano, jer nije dospjelo prije otkaza ugovora, jer i sam tužitelj navodi da je do povrede odredbe došlo nakon što je ugovor otkazan.

Sud nalazi da tužitelj tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 58.012,15 KM za svaki naplaćeni ugovor sa liste klijenata za period od 01.08.2020. godine pa do dana vještačenja, odnosno počev od otkaza ugovora.

Pozivajući se na član 358. Stav 6 ZOO, kojim je propisano da kod otkaza trajnog dugovinskog odnosa, povjerilac ima pravo da zahtjeva od dužnika ono što je dospjelo prije nego što je obaveza prestala protekom roka ili otkazom i na član 11. Ugovora o izmirenju obaveza, kojim je propisano da će tuženi od svakog obnovljenog i naplaćenog ugovora platiti tužitelju iznos od 17,5% od uplaćenog iznosa, da obračun za 17,50 % predstavlja uplaćeni a ne ugovoreni iznos, Prvostepeni sud cijeni da obaveza tuženog dopijeva uplatom iznosa od strane zajedničkih klijenata, a ne na način kako to tužitelj smatra, odnosno obaveza nije dospjela potpisivanjem Ugovora i Aneksa 1 Ugovora. U Aneksu 1 u članu 4 je regulisano da je Lista zajedničkih klijenata osnov za primjenu člana 11 iz osnovnog ugovora i osnov za početak saradnje na način da tužitelj ima pravo na 17,5 % uplaćenog iznosa od strane zajedničkih klijenata. Kako je među strankama nesporno da je potraživanje do otkaza ugovora plaćeno, odnosno tužitelj zahtjeva isplatu potraživanja dospjelog nakon otkaza ugovora, to sud nalazi da ni ovaj dio tužbenog zahtjeva nije osnovan.

Predmet protivtužbenog zahtjeva je isplata iznosa od 250.000,00 KM zbog nepridržavanja tužitelja odredbe člana 10. i odredbe člana 13 Ugovora, odnosno odredbi koje se odnose na odavanja poslovne tajne i povrede načela zabrane konkurencije.

Protivtužbeni zahtjev nije osnovan.

Prvostepeni sud cijeni da ni protivtužbeni zahtjev nije osnovan, da tuženi nije dokazao koje podatke, a koji se smatraju poslovnom tajnom, je zakonski zastupnik tužitelja odao jer se iskaz zakonskog zastupnika tuženog i iskaz svjedoka zasniva na pretpostavci da je isti odavao informacije pri tome ne dokazujući koje. Zakonski zastupnik tuženog je izjavio da je E. C. imao informaciju s kim sve ima ugovor, koja je vrijednost ugovora, kad ističe ugovor, što je prema ocjeni suda nesporno, ali da tuženi niti jednim materijalnim dokazom ne dokazuje na koji način i koje tačno informacije je isti koristio, odnosno zloupotrijebio. Svjedok je naveo da je zakonski zastupnik tužitelja poznao cijene tužene te da se kao konsultant počeo prijavljivati na tenderima sa nižim cijenama, ali da tuženi pri tome ne dokazuje koje su cijene bile kod tuženog a sa kojim cijenama se

isti prijavljivao sa konkurencijom. Sud cijeni da ove navode nije mogao uzeti kao relevantne i dovoljne za dokazivanje činjenice da je zakonski zastupnik tužitelja odavao poslovne informacije. Isti navedeno temelje na činjenici da je zakonski zastupnik tužitelja učestvovao na tenderu sa drugim pravnim licem ali sud cijeni da samo učestvovanje na tenderu nije dokaz povrede načela zabrane konkurencije i dokaz odavanja poslovne tajne, ali da može biti valjan razlog da tuženi otkazom prekine – raskine ugovor, vlastitom ocjenom kada je saznao da zakonski zastupnik tužitelja učestvuje na tenderu sa konkurencijom, jer je dovoljno da stranke izgube međusobno povjerenje, te ih se ne može prisiliti da u takvim uslovima ostanu u poslovnom odnosu.

Po pitanju kršenja odredbe člana 13. Ugovora, prvostepeni sud cijeni da tuženi nije dokazao da su tužitelj, odnosno osnivači tužitelja, osnivači ili članovi nekog drugog društva koje bi po svojoj djelatnosti predstavljalo konkurenciju tuženom.

Navodima žalbi tužitelja i tuženog se ne dovodi u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Prema mišljenju ovog suda, prvostepeni sud je proveo postupak i donio pobijanu presudu a da pri tome nije povrijedio niti jednu od odredbi ZPP- a, koja bi bila od uticaja na pravilnost i zakonitost iste.

Prvostepeni sud je u pobijanoj presudi naveo sve dokaze koji su predloženi i izvedeni u postupku, saglasno njihovom sadržaju, te je iste pravilno cijenio pojedinačno i u međusobnoj vezi shodno odredbi člana 8. i 123.stav 2. ZPP-a.

Obrazloženje pobijane presude, sadrži ocjenu provedenih dokaza, te pravilno i potpuno činjenično utvrđenje iz istih. Pobijana presuda je obrazložena, razumljiva i jasna i sadrži sve elemente određene odredbom člana 191. stav 4. ZPP-a.

Predmet tužbenog zahtjeva je isplata iznosa od 250.000,00 KM, koji zahtjev tužitelj temelji na činjenici da je tuženi prekršio odredbe člana 11. Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza, da je ne plaćanjem provizije, prekršio odredbe zbog čega tužitelj ima pravo na finansijsku odštetu od 250.000,00 KM, a na kojoj odredbi temelji i drugi stav svog tužbenog zahtjeva, odnosno naplatu iznosa od 17,5% za svaki naplaćeni ugovor sa klijentima tuženog za period od 01.08.2020. godine pa do dana vještačenja, u iznosu od 58.012,15 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 01.08.2020. godine pa do isplate.

Predmet protivtužbenog zahtjeva je naknada štete u iznosu od 250.000,00 KM zbog ne pridržavanja tužitelja odredbe člana 10. i odredbe člana 13. Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza, odnosno odredbi koje se odnose na odavanje poslovne tajne i povrede načela zabrane konkurencije.

Tokom postupka je utvrđeno da su parnične stranke bile u poslovnom odnosu temeljem Ugovora o prodaji softvera TronBis od dana 30.11.2015. godine, da su Ugovorom od 30.11.2019. godine regulisali izmirenje međusobnih obaveza, odnosno Aneksom 1 Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza od 30.03.2020. godine, da su nakon spravnjenja obaveza iz Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza, ugovorne strane ispunile svoje

obaveze na način da je tuženi izvršio plaćanje određenog iznosa i ispunio svoje obaveze iz člana 4. i 5. Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza, a Tron Systems odnosno tužitelj je izvršio svoju obavezu na način da je tuženom dostavio source code za BisTron kao i prateću dokumentaciju, da su istim Aneksom na osnovu liste zajedničkih klijenata dogovorili početak nove saradnje na način da tužitelj ima pravo na 17,5% uplaćenog iznosa od strane zajedničkih klijenata, a koji su navedeni na listi zajedničkih klijenata. Sa ova dva ugovora ugovoreno je da tuženi preuzme sve klijente koji su koristili ovu aplikaciju, a zauzvrat tuženi će isplaćivati 17,5% svih naplaćenih ugovora sa klijentima sa liste koja je sastavni dio ugovora. Ugovor o izmirenju međusobnih obaveza je otkazan od strane tuženog dana 17.07.2020. godine sa otkaznim rokom od 10 dana, iz razloga jer je tuženi uvidom u tendersku dokumentaciju kod Razvojne banke utvrdio da zakonski zastupnik tužitelja saraduje sa konkurencijom tuženog. Iz ugovora je utvrđeno da su parnične stranke ugovorile da će u slučaju kršenja određenih odredbi ugovora, odnosno neispunjenja obaveze, platiti određeni iznos na ime finansijske odštete.

Prvostepeni sud je pravilno zaključio da je Ugovor o izmirenju međusobnih obaveza zaključen dana 30.11.2019.godine i Aneks 1 Ugovora o izmirenju međusobnih obaveza zaključen dana 30.03.2020.godine, zaključen na neodređeno vrijeme bez propisanog otkaznog roka i da je primjenjujući odredbu člana 358. Zakona o obligacionim odnosima tuženi otkazao navedeni ugovor i aneks uz primjereni otkazni rok od 10 dana, da je članom 358. stav 6. ZOO propisano da kod otkaza trajnog dugovinskog odnosa, povjerilac ima pravo da zahtijeva od dužnika ono što je dospjelo prije nego što je obaveza prestala protekom roka i otkazom, da je u članu 11.Ugovora o izmirenju obaveza propisano da će tuženi od svakog obnovljenog i naplaćenog ugovora platiti tužitelju iznos od 17,5% od uplaćenog iznosa, da obračun za 17,50 % predstavlja uplaćeni a ne ugovoreni iznos.

Stoga je, suprotno stavu tužitelja, prvostepeni sud pravilno cijenio da obaveza tuženog dopijeva uplatom iznosa od strane zajedničkih klijenata, a ne na način kako to tužitelj smatra, odnosno obaveza nije dospjela potpisivanjem Ugovora i Aneksa 1 ugovora.

U Aneksu 1 u članu 4 je regulisano da je Lista zajedničkih klijenata osnov za primjenu člana 11. iz osnovnog Ugovora i osnov za početak saradnje na način da tužitelj ima pravo na 17,5 % uplaćenog iznosa od strane zajedničkih klijenata. Kako je među strankama nesporno da je potraživanje do otkaza ugovora plaćeno, da tužitelj zahtjeva isplatu potraživanja dospjelog nakon otkaza ugovora, to je prvostepeni sud pravilno cijenio da ovaj dio tužbenog zahtjeva nije osnovan. U odnosu na drugi dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na plaćanje ugovorne kazne, sud je zaključio da kazne ugovorene zbog "nepridržavanja/kršenja ugovornih obaveza" imaju karakter kazne ugovorene zbog neispunjenja. Tužitelj smatra da je tuženi neplaćanjem iznosa od 17,5 % od naplaćenog iznosa od strane zajedničkih klijenata iz člana 11. Ugovora u vezi s članom 4. Aneksa prekršio odredbe citiranih članova.

Međutim, suprotno navodima iz žalbe tužitelja, bez obzira da li ovaj ugovoreni iznos od 250.00,00 KM smatrali ugovornom kaznom ili iznosom koji je ugovoren kao ugovorena naknada štete shodno članu 264. ZOO-a, po mišljenju ovog suda ovaj dio tužbenog zahtjeva je neosnovan, jer se ugovorena naknada štete ugovora i proširuje samo za slučaj neispunjenja ugovorenih obaveza, a takvo ugovaranje ne smije biti u suprotnosti sa

načelima savjesnosti i poštenja. Kako je u konkretnom slučaju ugovor otkazan, a tužitelj potražuje ugovorenu naknadu štete koja je predviđena za neispunjenje ugovornih obaveza, Ugovor je prestao pa samim tim i obaveze. Zahtjev pogotovo nije osnovan nakon što je ugovor prestao, jer su sve ugovorne obaveze do tada od strane tuženog ispunjene.

Dakle, prvostepeni sud je pravilno zaključio da je potraživanje tužitelja u iznosu od 250.000,00 KM neosnovano, jer nije dospjelo prije otkaza ugovora, da i sam tužitelj navodi da je do povrede odredbe došlo nakon što je ugovor otkazan. Sud je dao valjano obrazloženje koje prihvata i ovaj sud radi nepotrebnog ponavljanja.

Sud nalazi da tužitelj tužbenim zahtjevom potražuje i isplatu iznosa od 58.012,15 KM za svaki naplaćeni ugovor sa liste klijenata za period od 01.08.2020. godine pa do dana vještačenja, odnosno počev od otkaza ugovora.

Pravilno se pozivajući na član 358. Stav 6. ZOO-a i član 11. Ugovora, prvostepeni sud je cijenio da obaveza tuženog dopijeva uplatom iznosa od strane zajedničkih klijenata, a ne na način kako to tužitelj smatra, da je dospjela potpisivanjem Ugovora i Aneksa 1 Ugovora, da je u Aneksu 1 u članu 4 regulisano da je Lista zajedničkih klijenata osnov za primjenu člana 11. iz osnovnog ugovora i osnov za početak saradnje na način da tužitelj ima pravo na 17,5 % uplaćenog iznosa od strane zajedničkih klijenata. Kako je među strankama nesporno da je potraživanje do otkaza ugovora plaćeno, odnosno tužitelj zahtjeva isplatu potraživanja dospjelog nakon otkaza ugovora, to je sud našao da ni ovaj dio tužbenog zahtjeva nije osnovan.

Tužitelj, suprotno članu 207. ZPP-a, u žalbi iznosi nove činjenice i smatra da je tuženi mogao otkazati ugovor, iako je tvrdio da je otkaz bio nezakonit, ali da nije mogao dalje ispostavlјati fakture „zajedničkim” klijentima. Tužitelj u smislu člana 123. ZPP-a nije dokazao koje je klijente sa liste zajedničkih klijenata on obezbijedio i iznose tih prihoda.

Predmet protivtužbenog zahtjeva je isplata iznosa od 250.000,00 KM zbog nepridržavanja tužitelja odredbe člana 10. i odredbe člana 13 Ugovora, odnosno odredbi koje se odnose na odavanje poslovne tajne i povrede načela zabrane konkurencije.

Pravilno prvostepeni sud cijeni da tuženi u smislu člana 123. ZPP-a nije dokazao koje podatke, a koji se smatraju poslovnom tajnom i na koji način i koje tačno informacije je zakonski zastupnik tužitelja koristio, odnosno zloupotrijebio i odavao poslovne informacije. Činjenica da je zakonski zastupnik tužitelja učestvovao na tenderu sa drugim pravnim licem nije dokaz povrede načela zabrane konkurencije i dokaz odavanja poslovne tajne, na čemu insistira tuženi.

Prvostepeni sud ove navode pravilno nije mogao uzeti kao relevantne i dovoljne za dokazivanje činjenice da je zakonski zastupnik tužitelja odavao poslovne informacije. Osnovano sud nije našao da je tuženi relevantnim dokazima dokazao da su prekršene odredbe člana 13. Ugovora.

Ostale žalbene navode ovaj sud je cijenio, ali ih neće posebno obrazlagati, jer ne utiču na drugačiju odluku suda u ovoj pravnoj stvari u smislu člana 231.ZPP-a.

Kako prema tome ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, a ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to su primjenom iz odredbe člana 226. ZPP-a, žalbe kao neosnovane odbijene i prvostepena presuda potvrđena.

Troškovi sastava odgovora na žalbu nisu bili nužni za odlučivanje u žalbenom postupku, pa je zahtjev punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženog za naknadu istih odbijen kao neosnovan, saglasno odredbama člana 397. stav 1. u vezi sa članom 387. stav 1. ZPP-a.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S u d i j a
Jasmina Muratović